

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2813/2019
10.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Драгана Илић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Берић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6488/18 од 04.03.2019. године, у седници одржаој 10.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6488/18 од 04.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П 38/16 од 21.06.2018. године, у првом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, на име дуга, исплати износ од 50.000 евра у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате, са каматом по стопи коју признаје Централна банка Европске уније, почев од 17.05.2008. године до 31.12.2011. године, а од 01.01.2013. године до исплате, са каматом у висини референтне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% процентних поена. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 517.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6488/18 од 04.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је маја месеца 2005. године позајмио туженом 50.000 евра са роком враћања од шест месеци до годину дана. Пошто тужени у предвиђеном року није испунио обавезу и поред тога што га је тужилац позивао да то учини, странке су дана 17.05.2007. године сачиниле признаницу у којој је наведено да је тужени узео од тужиоца износ од 50.000 евра и то тако што је тужилац овај новац донео у туженикову ... ординацију у ... број ... у ..., као и да ће позајмљени новац тужени вратити у року од годину дана. Призаницу су обе странке потписале, а тужени је на признаницу ставио и два печата своје ... ординације „...“.

Пре давања позајмице туженом, тужилац је код ProCredit банке, узео кредит у износу од 1.400 евра за потребе туженог који је отплаћен, а средство обезбеђења је било јемство, јер је тужени је потписао уговор о јемству као јемац.

Тужени је против тужиоца поднео и кривичну пријаву због кривичног дела преваре и кривичног дела посебни случаји фалсификовања исправе, наводећи да му је тужилац, приликом прикупљања документације за добијање кредита код ProCredit банке, где је он – тужени био јемац, рекао да су му потребни његови печат и потпис на бланко папирима како би завршио формалности код пореске управе, због чега је тужени на бланко папирима ставио свој потпис и печат, а да је тужилац преваром након тога на ове папире унео текст сачињене признанице као и да је он-тужени отплатио целокупан износ наведеног кредита. Кривична пријава је одбачена решењем Основног јавног тужиоца у Чачку Кт 46/15 од 27.11.2015. године, јер не постоји основана сумња да је пријављени учинио наведена кривична дела.

Применом одредаба члана 228. и члана 231. Закона о парничном поступку, односно применом правила о терету доказивања, суд је закључио да је тужилац позајмио туженом спорни износ о чему је пружио доказе у виду признанице као и да тужени тај износ новца није вратио. С друге стране, тужени, иако је оспоравао садржај веродостојности признанице, није доказао да су наводи из признанице нетачни.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је тужбени захтев основан, јер је одредбом члана 557. Закона о облигационим односима, прописано да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца као и других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета.

Дакле, у конкретном случају правилно је примењена одредба члана 557. Закона о облигационим односима, као и одредба члана 277. став Закона о облигационим односима који се односи на камату.

Суд је ценио и наводе ревизије, па је нашао да су исти неосновани. Наиме, наводи ревизије којима се указује на застарелост потраживања, испитивање порекла новца и правила о терету доказивања веродостојности признанице представљају

понављање навода истицаних у жалби на првостепену одлуку, а другостепени суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне. Стога су супротни ревизијски наводи неосновани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић